

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Ing. Mgr. V. K.**, bytem P., zast. Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem, se sídlem Praha 6, Bělohorská 188/157, proti žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Praha 1, Jindřišská 34, o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č.j. MV-73187-7/OSK-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 8. 7. 2016, č.j. MV-73187-7/OSK-2016, s e ve výroku II. z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výroku II. v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve výroku I. v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zrušeno rozhodnutí Generální ředitelky Úřadu práce č.j. ÚPČR-2016/33962-00780800/2 ze dne 13. 4. 2016 (dále též „rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně“) a věc byla vrácena služebnímu orgánu prvního stupně k novému projednání; v žalobou napadeném výroku II. žalovaný vyslovil, že podle § 91

odst. 2 ve spojení s § 99 s.ř. se určuje, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci.

Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně byl žalobce s účinností od 18. 4. 2016 podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále též „zákon o státní službě“), převeden na služební místo controller v Úřadu práce České republiky, generálním ředitelství, oboru služby: Finance, služebním označením: odborný rada, ve služebním poměru na dobu neurčitou, přičemž mu byl určen plat v celkové výši 49.800 Kč měsíčně. Výrokem I. rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně pro nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, přičemž žalobou napadeným výrokem II. bylo stanoveno, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci. Tento výrok II. žalovaný odůvodnil následovně: *„Vzhledem ke skutečnosti, že odvolací orgán ruší rozhodnutí, které je předběžně vykonatelné, určuje podle § 91 odst. 2 ve spojení s § 99 správního řádu též účinky svého rozhodnutí, a to tak, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci. Předmětným rozhodnutím byl účastník řízení jednak převeden na jiné služební místo, ale ve výroku II. byl účastníkovi řízení určen plat. Pokud by odvolací orgán určil účinky svého rozhodnutí ode dne předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, vedlo by to k právní nejistotě účastníka řízení ve vztahu k období od 18. 4. 2016 do doby, než bude služebním orgánem vydáno nové vykonatelné rozhodnutí v navazujícím řízení, přičemž odvolací orgán přihlédl k tomu, že účastník řízení na služebním místě, na které byl převeden, vykonával službu.“*

Žalobce v žalobě namítal jednak nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ohledně napadeného výroku II., jednak uvedl, že situace, kdy dojde k nezákonnému převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, není nijak unikátní a v budoucnu bude jistě nastávat; není pak udržitelné tuto otázku řešit systematicky tím, že bude odkládána účinnost rozhodnutí o zrušení takovýchto rozhodnutí, nýbrž správní orgány, případně soudy se musí s důsledky pozdějšího zrušení rozhodnutí dokázat vypořádat. Podle žalobce při řešení otázky platu je třeba vycházet ze skutečnosti, že každý správní orgán nese odpovědnost za své rozhodnutí a v případě jeho nezákonnosti je třeba nahradit újmu takovým rozhodnutím způsobenou; i pokud by tedy dospěl správní orgán k závěru, že plat nelze po uplynutí lhůty šesti měsíců vyplácet, byl by povinen správní orgán žalobci kompenzovat to, že v důsledku jeho nezákonného rozhodnutí nemohl být žalobce platně převeden na jiné služební místo; okolnosti případu odůvodňující jiné řešení ve smyslu § 99 odst. 2 s.ř. nebyly dány. Žalobce dále namítal, že žalobou napadeným výrokem II. rozhodnutí žalovaného byl zbaven i možnosti požadovat úhradu platu za období, kdy měl nárok jak na plat za odvedenou činnost na Úřadu práce, tak i na plat dle § 62 odst. 2 zákona o státní službě, čímž byl též zkrácen na svých právech; opomenout nelze ani to, že plat ve výši 80 % vyplácený Ministerstvem práce a sociálních věcí během postavení žalobce mimo výkon služby byl vyšší než 100 % platu vypláceného Úřadem práce. V důsledku výroku II. napadeného rozhodnutí a zrušení se žalobce dle svých slov dostal do situace, která zásadně komplikuje jeho návrat na Ministerstvo práce a sociálních věcí, kde byl profesně i odborně zakotven a které tak zůstává přirozeným prostorem pro nalezení vhodného služebního místa; ačkoli tak žalovaný zrušil rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně a zároveň z jeho argumentace vyplývá, že souhlasí s tím, že by služební místo mělo být primárně hledáno v rámci struktury Ministerstva práce a sociálních věcí, fakticky však vyslovením napadeného výroku II. rozhodnutí žalovaného

tato možnost byla žalobci znemožněna. Podle žalobce stav, kdy byl v důsledku napadeného výroku II. rozhodnutí žalovaného platně převeden na služební místo v rámci Úřadu práce ČR, způsobil, že za přijetí následného rozhodnutí o jeho zařazení v rámci státní správy nese odpovědnost Úřad práce, přičemž odpovědnost Ministerstva práce a sociálních věcí zde není dána; za tohoto stavu se dá očekávat, že žalobce bude nadále převáděn na služební pozice v rámci struktury Úřadu práce neodpovídající jeho profesnímu profilu a nebude schopen se dovolat primární odpovědnosti Ministerstva práce a sociálních věcí za stávající protiprávní stav.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jako odvolací orgán neurčil účinky podle § 99 odst. 2, ale v souladu s § 99 odst. 3 s.ř., neboť se nedomnívá, že by okolnosti případu odůvodňovaly jiné řešení. Žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí i přes jeho stručnost neshledává jakoukoliv nezákonnost a odmítá, že by své rozhodnutí řádně neodůvodnil; podle žalovaného požadavek, aby účinky rozhodnutí byly určeny ode dne předběžné vykonatelnosti rozhodnutí, odporuje faktickému stavu, kdy v mezidobí od 16. 4. 2016 do dne právní moci žalobou napadeného rozhodnutí žalobce vykonával činnost na služebním místě. Poznamenal, že určení účinků rozhodnutí odlišně než v napadeném rozhodnutí by odporovalo faktickému stavu a určení účinků by mělo vůči žalobci negativní dopady, neboť služební orgán by po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí musel bezodkladně rozhodnout o skončení žalobcova služebního poměru z důvodu marného uplynutí 6měsíční doby, kterou zákon o státní službě stanoví jako maximální pro zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů (§ 62 a 72 odst. 1 písm. d/ zákona o státní službě). Pokud se jedná o další aspekt naznačený žalobcem, kdy žalovaný měl způsobit, že za přijetí následného rozhodnutí o zařazení žalobce v rámci státní správy nese odpovědnost Úřad práce, přičemž odpovědnost Ministerstva práce a sociálních věcí zde není dána, žalovaný odvětil, že jednal v souladu se zákonem, když dle § 90 odst. 1 písm. b) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, k novému projednání; proto nyní musí o převedení žalobce rozhodnout opětovně generální ředitelka Úřadu práce; s.ř. nezná žádný mechanismus, kterým by mohla být věc vrácena jinému správnímu (služebnímu) orgánu; nad rámec výše uvedeného žalovaný upozornil, že ze spisového materiálu Úřadu práce ve vztahu k tomuto tvrzení žalobce naopak vyplývá, že jak státní tajemník v Ministerstvu práce a sociálních věcí, tak i generální ředitelka Úřadu práce poskytují žalobci veškerou součinnost k tomu, aby mohl být i v řízení navazujícím na zrušené rozhodnutí generální ředitelky Úřadu práce převeden na vhodné místo, ať již v Ministerstvu práce a sociálních věcí nebo v rámci Úřadu práce. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých právních názorech uvedených v žalobě, přičemž rovněž uvedl, že zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí musí být poměřována požadavky § 99 odst. 2 s.ř., neboť výrokem rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně byla žalobci stanovena povinnost nastoupit k určenému dni na nové služební místo a s touto povinností bylo logicky spojeno právo na pobírání platu.

Účastníci řízení k výzvě soudu vyjádřili souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), rozhodl o věci bez jednání.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí o odvolání ze služebního místa představeného a zařazení mimo výkon služby ze dne 17. 12. 2015, č.j. 2015/75052-111, rozhodnutí generální ředitelky Úřadu práce o převedení na jiné služební místo ze dne 13. 4. 2016, č.j. UPČR-2016/33962-00780800/2, odvolání žalobce ze dne 29. 4. 2016 proti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, žalobou napadené rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 8. 7. 2016, č.j. MV-73187-7/OSK-2016.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal výrok II. žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí ze dne 17. 12. 2015 odvolán ke dni 31. 12. 2015 ze služebního místa představeného, vedoucího oddělení koncepčně analytického Ministerstva práce a sociálních věcí a k 1. 1. 2016 byl zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě; dále bylo v tomto rozhodnutí uvedeno, že od 1. 1. 2016 v souladu s § 62 odst. 2 zákona o státní službě činí celkový plat 54.032 Kč. Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně ze dne 13. 4. 2016 byl podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě žalobce s účinností od 18. 4. 2016 převeden na služební místo controller v Úřadu práce, organizačním útvaru: generální ředitelství, oboru služby: Finance, služebním označením: odborný rada, ve služebním poměru na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Úřadu práce České republiky – generální ředitelství v Praze, Dobrovského 1278/25, s nástupem do služby na služební místě dne 18. 4. 2016; dále byl žalobci rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně určen plat v celkové výši 49.800 Kč měsíčně, z toho platový tarif ve výši 22.450 Kč měsíčně a osobní příplatek ve výši 27.350 Kč měsíčně. K odvolání žalobce žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 7. 2016 ve výroku I. dle § 90 odst. 1 písm. b) s.r. zrušil rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně ze dne 13. 4. 2016 a věc vrátil služebnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Ve výroku II. pak žalovaný uvedl, že podle § 91 odst. 2 ve spojení s § 99 s.r. se určuje, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci.

Soud se nejprve zabýval pasivní žalobní legitimací a dospěl k závěru, že žalovaným správním orgánem je náměstek ministra vnitra pro státní službu.

Podle § 69 s.r.s. žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě služebním orgánem je náměstek pro státní službu vůči vedoucímu služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, státnímu tajemníkovi a personálnímu řediteli sekce pro státní službu („náměstek pro státní službu“ je legislativní zkratkou služebního orgánu „náměstek ministra vnitra pro státní službu“, srov. § 10 odst. 1 písm. a/ zákona o státní službě).

Podle § 162 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě nadřízeným služebním orgánem je náměstek pro státní službu vůči vedoucímu služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, státnímu tajemníkovi, personálnímu řediteli sekce pro státní službu a ve věcech, v nichž rozhodl náměstek pro státní službu.

Podle § 168 odst. 1 zákona o státní službě odvolacím orgánem je a) ve věcech kárné odpovědnosti kárná komise druhého stupně, b) v ostatních věcech služby nadřízený služební orgán.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č.j. 1 As 31/2015-28, je uvedeno: „V rozsudku ze dne 27. 9. 2006 č. j. 2 As 34/2005 - 61, publ. pod č. 1014/2007 Sb. NSS dovodil Nejvyšší správní soud, že „[v] řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“. Tento závěr dopadá také na řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru, kterým byl zrušen s účinností od 1. 1. 2007 citovaný zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky.... Odvolacím orgánem proti rozhodnutí prvostupňového orgánu byl dle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru ministr vnitra. Z uvedeného vyplývá, že v souladu se shora citovanou judikaturou je žalovaným ministr vnitra, nikoliv Ministerstvo vnitra.“

Podle názoru soudu jsou shora citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu použitelné i pro náměstka ministra vnitra pro státní službu, jehož zdejší soud považuje za žalovaného. Co se týče skutečnosti, že žalobce v žalobě jako žalovaného označil „Českou republiku – Ministerstvo vnitra České republiky“, soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č.j. 7 As 32/2015-29, přičemž nevidí důvodu, proč se od této judikatury v posuzovaném případě odchýlit: „Otázkou určení osoby žalovaného v řízení podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 AfS 16/2003 - 57 (č. 534/2005 Sb. NSS, dostupné také na www.nssoud.cz), přičemž dospěl k následujícím závěrům: „V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. však osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám soudní řád správní v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“

Žalobce v žalobě brojil toliko proti výroku II. žalobou napadeného rozhodnutí (jehož výrokem I. bylo zrušeno rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k novému projednání). Podle názoru soudu tímto výrokem II. došlo k zásahu do právní sféry žalobce (konkrétně k závaznému určení okamžiku, k němuž nastávají účinky napadeného rozhodnutí ve smyslu § 91 odst. 2 ve spojení s § 99 s.ř.), přičemž v dalším řízení před správním orgánem se na žalobou napadeném výroku II. rozhodnutí žalovaného nezmění ničeho; další rozhodnutí nebudou mít na žalobou napadený výrok II.

tohoto rozhodnutí žádný vliv. Podaná žaloba tak není v rozporu se zásadou subsidiarity přezkumu ve správním soudnictví, a tedy není nepřijatelná ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s.

Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně ze dne 13. 4. 2016, č.j. UPČR-2016/33962-00780800/2, byl žalobce s účinností od 18. 4. 2016 převeden na služební místo controller v Úřadu práce České republiky, přičemž mu byl určen plat v celkové výši 49.800 Kč měsíčně. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které však v souladu s § 168 odst. 2 větou první zákona o státní službě nemělo odkladný účinek. Žalobou napadeným rozhodnutím (výrokem I.) bylo rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně zrušeno pro nepřezkoumatelnost, přičemž žalovaný zavázal služební orgán prvního stupně, aby v dalším řízení postupoval tak, že doplní podklady, ze kterých bude při rozhodování vycházet, zejména opětovně posoudí dle seznamu volných služebních míst, na jaké konkrétní vhodné služební místo může být žalobce rozhodnutím podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě převeden.

Žalobce byl před vydáním rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně ke dni 31. 12. 2015 odvolán ze služebního místa a k 1. 1. 2016 byl zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, za což mu dle § 62 odst. 2 cit. zákona náležel celkový plat 54.032 Kč. Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně byl žalobce převeden na služební místo controller v Úřadu práce České republiky a byl mu určen plat v celkové výši 49.800 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, byla pro určení výše platu žalobce v období od 18. 4. 2016 do okamžiku právní moci žalobou napadeného rozhodnutí rozhodná otázka, kdy nastaly účinky žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud by nastaly již ke dni předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, je zřejmé, že žalobce by v období od 18. 4. 2016 do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí měl nárok na vyšší plat, než jaký mu byl přiznán rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně. Pokud by však účinky žalobou napadeného rozhodnutí nastaly až dnem jeho právní moci (tj. dnem 11. 7. 2016), žalobci by v období od 18. 4. 2016 do 11. 7. 2016 náležel plat stanovený ve zrušeném rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně.

V § 62 zákona o státní službě je stanoveno:

„(1) Nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až g) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.

(2) Ode dne zařazení mimo výkon služby podle odstavce 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.“

Podle § 168 odst. 2 zákona o státní službě odvolání nemá odkladný účinek. To neplatí při odvolání proti rozhodnutí ve věcech kárné odpovědnosti, o odbytném, odchodném a náhradě nákladů podle § 110.

Podle § 91 odst. 2 s.ř. pokud je napadené rozhodnutí předběžně vykonatelné, platí pro účinky jeho zrušení ustanovení § 99 obdobně.

V § 99 s.ř. je stanoveno:

„(1) Účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky.

(2) Pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

(3) Pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.“

Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně byla žalobci jednak uložena povinnost (vykonávat státní službu na služebním místě controller na Úřadu práce pod služebním označením odborný rada, a to s nástupem do služby dne 18. 4. 2016), jednak přiznáno právo (na plat ve výši 49.800 Kč měsíčně s účinností od 18. 4. 2016). Co se týče části rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně (konkrétně jeho výroku I.), v níž byla žalobci uložena povinnost, žalovaný byl povinen v souladu s § 99 odst. 2 s.ř. ve spojení s § 91 odst. 2 s.ř. žalobou napadeným rozhodnutím určit, že účinky jeho (zrušovacího) rozhodnutí nastávají ode dne předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně. Pokud jde o část rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně (konkrétně výrok II.), v níž bylo žalobci přiznáno právo, žalovaný byl povinen postupovat v souladu s § 99 odst. 3 s.ř.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č.j. 2 As 139/2016-22, publ. pod č. 3526/2017 Sb. NSS, je uvedeno:

„Ustanovením § 99 správního řádu je tedy správnímu orgánu dáno v přezkumném řízení ke zvážení, zda účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastanou ex tunc, či ex nunc ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí. Správní orgán je přitom povinen vycházet z kritérií stanovených v odstavcích 2 a 3 tohoto ustanovení, s přihlédnutím ke konkrétnímu obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a právním vztahům, které na jeho základě vznikly. Smyslem citovaného ustanovení je minimalizovat škodlivé následky nezákonného rozhodnutí. Proto je preferována ochrana nabytých práv před skutečností, že jich bylo nabyto v rozporu se zákonem, což plyne z toho, že bylo-li přezkoumávaným rozhodnutím přiznáno právo, dochází k jeho zrušení zpravidla s účinky ex nunc (§ 99 odst. 3 věta první správního řádu). Naopak došlo-li k nezákonnému uložení povinnosti, zpravidla se určí, že účinky spojené se zrušením přezkoumávaného rozhodnutí nastávají ex tunc (§ 99 odst. 2 věta první správního řádu; obdobně srov. Jemelka, L. a kol. Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 470–471)....

Rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku byla dle svého obsahu správními rozhodnutími vydanými v neprospěch žalobce. Na jejich základě sice žalobce měl právo na zvláštní příplatek, bylo to však právo na zvláštní příplatek ve snížené výši. Má-li tedy výsledek přezkumného řízení směřovat k tomu, aby byly co nejvíce minimalizovány nepříznivé následky

nezákonného rozhodnutí, jež bylo později zrušeno, je třeba zohlednit zvláštní okolnosti žalobcova případu, jak předpokládá § 99 odst. 3 věta první správního řádu, a vycházet z toho, že ke zrušení obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku došlo s účinky ex tunc. Vzhledem k tomu, že podání odvolání proti rozhodnutí prvního stupně o snížení zvláštního příplatku nemělo odkladný účinek, což plyne z § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru i z poučení obsaženého v tomto rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že účinky zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastaly již od předběžné vykonatelnosti rozhodnutí prvního stupně o snížení výše zvláštního příplatku....

Stěžovatelova argumentace presumpcí správnosti obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku nemůže obstát. S oběma těmito rozhodnutími sice byla spojena domněnka (předpoklad), že jsou správná a zákonná, presumpce správnosti však umožňovala prokázání opaku. V žalobcově případě byl tento opak prokázán v rámci přezkumného řízení, kdy byla rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku zrušena z důvodu nezákonnosti. Na obě správní rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku tak bylo třeba nazírat jako na bezvadná pouze do doby jejich zrušení. Jejich pravomocným zrušením v přezkumném řízení s účinky ex tunc došlo k prolomení presumpce správnosti. V důsledku toho je nutno pokládat postup správních orgánů, které žalobci vyplácely zvláštní příplatek v nižší výši, zpětně za nesprávný a nezákonný, třebaže v době, kdy tak činily, postupovaly v souladu s rozhodnutími, jejichž správnost byla tehdy presumována.“

V posuzovaném případě nešlo o rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku, nýbrž o rozhodnutí, jímž byl žalobci (mimo jiné) stanoven plat, soud však přesto považuje shora citované závěry Nejvyššího správního soudu přílehlavé i pro posuzovanou věc. Žalobci sice bylo výrokem II. rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně přiznáno právo na plat, tento plat však byl nižší než jeho dřívější plat přiznaný mu rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí ze dne 17. 12. 2015, jež by žalobce nadále pobíral, nebýt (později zrušeného) rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně.

Žalovaný byl v souladu s požadavky uvedenými ve shora citované judikatuře povinen co nejvíce minimalizovat nepříznivé následky nezákonného (resp. nepřezkoumatelného) rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, a tedy vyslovit, že účinky rozhodnutí žalovaného nastaly ode dne předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, nikoliv až ode dne právní moci rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tak nedůvodně a v rozporu se shora citovanými požadavky judikatury fakticky zkrátil žalobce na jeho právu na vyšší plat za období od 18. 4. 2016 do 11. 7. 2016, jenž mu náležel na základě rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí ze dne 17. 12. 2015. S ohledem na dané okolnosti případu tak mělo dojít vydáním žalobou napadeného rozhodnutí k prolomení presumpce správnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně. K tíži žalobce nemůže jít ani skutečnost, že žalobce na služebním místě, na které byl převeden, před zrušením rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně vykonával službu; žalobce se pouze řídil předběžně vykonatelným rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně, dokud toto nebylo zrušeno žalobou napadeným rozhodnutím. Nemůže obstát ani tvrzení žalovaného obsažené v části V. žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno: „Pokud by odvolací orgán určil účinky svého rozhodnutí ode dne předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, vedlo by to k právní nejistotě účastníka řízení ve vztahu k období od 18. 4. 2016 do doby, než bude služebním orgánem vydáno nové vykonatelné rozhodnutí v navazujícím řízení....“ Toto

tvrzení nemá oporu v zákoně. Podle názoru soudu by vyslovením účinků žalobou napadeného rozhodnutí ode dne předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně došlo pouze k obnovení stavu, jaký tu byl před vydáním následně zrušeného rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, tedy k tomu, že by žalobce i v období od 18. 4. 2016 do 11. 7. 2016 pobíral vyšší plat v celkové výši stanovené rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí ze dne 17. 12. 2015.

Žalovaný tedy byl povinen ohledně části rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, v níž bylo žalobci přiznáno právo, aplikovat jiné řešení předpokládané § 99 odst. 3 s.ř., neboť v posuzovaném případě toto jiné řešení odůvodňovaly okolnosti případu, a to tak, že rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně bylo fakticky vydáno v neprospěch žalobce.

Z výše uvedených důvodů žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, jestliže napadeným výrokem II. svého rozhodnutí ze dne 8. 7. 2016 určil, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci.

Co se týče žalovaným vzneseného argumentu, že v případě určení účinků napadeného rozhodnutí od předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí by to znamenalo, že žalobce je i nadále mimo výkon státní služby a služební orgán by musel po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí bezodkladně rozhodnout o skončení jeho služebního poměru z důvodu marného uplynutí 6měsíční doby, kterou zákon o státní službě stanoví jako maximální pro zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů (§ 62 a § 72 odst. 1 písm. d/ cit. zákona), soud k tomu uvádí, že s tímto výkladem žalovaného nesouhlasí. Podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.

Podle názoru soudu nelze připustit takový výklad, že by po vydání zrušovacího rozhodnutí žalovaného, v němž by bylo vysloveno, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ke dni předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, služební orgán byl povinen rozhodnout o ukončení služebního poměru ve smyslu § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Takový výklad by vedl k absurdním důsledkům, kdy účastník řízení by se právem obával podat odvolání (tedy opravný prostředek, který mu ze zákona náleží) proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo vydanému poté, co byl zařazen mimo výkon služby ve smyslu § 62 zákona o státní službě, neboť v případě, že by rozhodnutí o odvolání, jímž by bylo rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně zrušeno (přičemž účinky zrušovacího rozhodnutí by nastaly ke dni předběžné vykonatelnosti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně), bylo vydáno až po uplynutí 6 měsíců od okamžiku, kdy byl účastník řízení zařazen mimo výkon služby, by dle výkladu žalovaného automaticky muselo dojít k ukončení služebního poměru ve smyslu § 72 odst. 1 písm. d) cit. zákona. Podle názoru soudu i pro posuzování běhu šestiměsíční lhůty dle § 62 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě je třeba vztáhnout zásadu minimalizace dopadů nezákonného rozhodnutí, jak byla formulována ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil uvedenému právnímu názoru žalovaného. Soud však podotýká, že tato právní otázka není předmětem tohoto řízení, poněvadž žalobou napadeným

rozhodnutím nebylo rozhodnuto o skončení služebního poměru; soud se tak touto právní otázkou blíže nezabýval.

Co se týče žalobcem vznesené námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k odůvodnění napadeného výroku II., žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Předmětným rozhodnutím byl účastník řízení jednak převeden na jiné služební místo, ale ve výroku II. byl účastníkovi řízení určen plat. Pokud by odvolací orgán určil účinky svého rozhodnutí ode dne předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, vedlo by to k právní nejistotě účastníka řízení ve vztahu k období od 18. 4. 2016 do doby, než bude služebním orgánem vydáno nové vykonatelné rozhodnutí v navazujícím řízení, přičemž odvolací orgán přihlédl k tomu, že účastník řízení na služebním místě, na které byl převeden, vykonával službu.*“ Citované odůvodnění sice je stručné, podle názoru soudu však z něj jsou dostatečně seznatelné úvahy žalovaného, proč se rozhodl vyslovit, že účinky jeho rozhodnutí nastávají ode dne právní moci tohoto rozhodnutí (jednak tvrzená právní nejistota zejména ve vztahu k platu žalobce pro období od 18. 4. 2016 do vydání nového vykonatelného rozhodnutí v navazujícím řízení pro případ, že by odvolací orgán rozhodl jiným způsobem, jednak přihlédnutí ke skutečnosti, že žalobce na služebním místě, na němž byl převeden, vykonával službu). Byť soud zaujal odlišný právní názor než žalovaný, nelze s ohledem na shora uvedené uzavřít, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

Z výše uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného v napadeném výroku II. pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to jednak za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč, jednak v částce ve výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) (převzetí věci, podání žaloby) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále v režijních paušálech v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce není plátcem DPH, k nákladům řízení nelze připočíst částku odpovídající příslušné sazbě daně. Celková náhrada nákladů řízení proto činí částku ve výši 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák,

předseda senátu

v.r.

Za správnost vyhotovení:

J. V.